

За наукові КАДРИ

Орган партбюро, ректорату, комітету ЛКСМУ та профкому
Одеського державного університету ім. І. І. Мечникова

№ 9 (559) Четвер, 20 березня 1958 р. Ціна 20 коп

НА ВИБОРЧІЙ ДІЛЬНИЦІ

(Репортаж)

5 годин, 55 хвилин ранку.

Вестибюль головного корпусу університету наповнюють величні звуки Державного Гімну СРСР. Біля сходів зібралися десятки людей. Це ті, хто вирішив першими віддати свої голоси за кандидатів блоку комуністів і безпартійних.

Голова виборчої дільниці тов. Зінчук тепло поздоровив виборців з святом — днем виборів до Верховної Ради СРСР.

Виборці одержують бюлетені. Ось Е. М. Байкова, техробітниця інституту фізики.

— Я давно готувалась до цього дня, хотіла прийти сюди першою, щоб першою проголосувати.

Разом з тов. Байковою одержують бюлетені тт. С. М. Фурман, робітниця артілі «20 років ВЛКСМ», В. І. Васильєва, домогосподарка, та інші. Групою на чолі з Ю. Ткачем підходять учні технічного училища № 2. Серед них 10 чоловік сьогодні приходять на виборчу дільницю: вперше.

Святковий вигляд у Едуарда Кристинчука, майбутнього робітника.

— Я вперше голосую сьогодні. І товариші Федосєєв і Данченко від сьогодні і мої депутати у Верховну Раду СРСР. Вперше сьогодні відчуваю себе повноправним громадянином Радянського Союзу.

Тим часом оживає весь будинок. Виборці проходять в широко розчинені двері університетських музеїв; в дитячій кімнаті з'явилися перші галасливі відвідувачі. Поки що це тільки студенти університету, які повинні зустріти малюків. Вони розмістилися біля іграшок, сміються, жартують.

Безперервним потоком ідуть виборці. А у вестибюлі молодь почала танці. Вальс змінюється веселим фокстротом, фокстрот — полькою. О 10-й годині відбувся великий концерт для виборців, о 13-й годині — другий.

Надовго запам'ятається виборцям чудово проведене свято.

**В. МОРОЗ,
Г. ШЕНДРИК,
В. ЛОСКУТНИКОВА, наші
спецкори.**

ЯК ПОВЕСТИ РОБОТУ?

Коли товариші обирають тебе комсоргом, значить вони довіряють тобі, хочуть, щоб ти допоміг їм зробити життя групи змістовним і цікавим. Всякому колективі потрібний організатор, який би очолив роботу колективу. Таким організатором в малому колективі групи повинен бути комсорг.

Мені здається, що не треба мати, як кажуть, особливого організаторського таланту, щоб добре налагодити роботу в групі. Треба лише мати бажання і любити свою групу. Але одного бажання ще замало. Треба, щоб товариші любили і поважали тебе, а для цього треба бути прикладом для товаришів, в першу чергу, слідувати за своєю поведінкою. Адже не секрет, що буває іноді й таке: зробив тому чи іншому комсомольцеві зауваження за пропуск лекції, за невідповідність до практичного заняття, а у відповідь чуєш: «А ти сама не така?». І робиться дуже соромно, бо буває нічим відповісти на цю репліку.

Постає питання: «Як же повести роботу?». Дуже корисним є рішення комітету ЛКСМУ університету періодично проводити дні навчання комсомольського активу. Тут повинні вчити нас, як краще працювати, як зацікавити роботою всіх комсомольців групи.

Я думаю, що було б доцільно організувати на сторінках газети «За

наукові кадри» обговорення роботи комсоргів груп різних факультетів. Треба, щоб комсорги висловлювали тут свої думки, побажання, ділилися досвідом.

Ось, наприклад, працюючи другим рік комсоргом, я переконалася, що в групі, яка нараховує 10 — 15 чоловік, не треба проводити довгі збори, не збирати по декілька питань відразу, а розбирати всі особливо хвилюючі питання і події на так званих «летучках», які повинні тривати не більше, як 30 — 35 хвилин. Для тематичних зборів треба обирати теми, які пропонують самі комсомольці. Тоді робота буде цікавити комсомольців і даватиме добрі наслідки.

**Г. ПРОСЕЛКОВА,
комсорг II курсу 8 групи
біологічного факультету.**

ЦЕ ПОТРІБНО ЗРОБИТИ

Вже другий семестр біологічний факультет займає перше місце по кількості пропущених студентами годин. По успішності — також одне з останніх місць серед інших факультетів. Причина зрозуміла. Адже дисципліна, відвідування лекцій, практичних занять і успішність тісно пов'язані між собою.

Більше всього пропусків на I і II курсах. Тільки за 12 днів занять

Члени наукових студентських гуртків історичного факультету в цьому році працюють з особливим піднесенням. Свої зусилля вони зосередили на вивченні хвилюючої історії Великої Жовтневої соціалістичної революції. Більшість студентів, що працюють в гуртках історії КПРС, історії СРСР та історії УРСР, написали і пишуть свої наукові доповіді на підставі самостійного вивчення архівних матеріалів Обласного Державного історичного архіву та Обласного партійного архіву. Кропітка робота над архівними матеріалами членів гуртка історії СРСР Кульчицького, Передеренка, Чернякова, О. Лисенко, Луньової, Ланчуковської дала позитивні наслідки. З великою увагою слухали і з задоволенням обговорювали на своїх засіданнях члени гуртка доповіді студентів Чернякова (III курс), на тему: «Січневе збройне повстання в Одесі» Ланчуковської на тему: «Соціально-економічний розвиток Одеси в 1910—1917 рр.». Питанням історії селянського руху на Одещині в 1917 р. присвятив свою роботу студент Передеренко. Змістовну доповідь про союз соціалістичної молоді в Одесі в 1917 — 1918 рр. написала студентка Луньова.

З десяти доповідей, обговорених на засіданні гуртка історії КПРС, найцікавішими виявились доповіді студентки Заремської на тему: «Об'єктивні передумови Великої Жовтневої соціалістичної революції», студентів Шеховцова — «Ради в Луганську в 1917 році» — та студентки Лисенко — «Ради на Херсонщині в 1917 році». І це тому, що гуртківці виявили вміння правильно підходити до історичних джерел та аналізувати їх.

Члени гуртка історії СРСР займаються в цьому році ще зовсім новою для них справою — вели бібліографічну роботу. Ними під керівництвом доцента З. В. Першиної складено каталог журнальних та газетних статей по темі: «Велика Жовтнева соціалістична революція». Каталог передано в кабінет історії СРСР для загального користування студентів факультету.

Робота гуртків знаходить відображення в рукописному науковому бюлетені, де друкуються кращі студентські доповіді, рецензії на нові історичні книги тощо.

Прикро, що менш активно працювали наукові гуртки політичної еко-

номії капіталізму, нової історії, стародавньої історії. Гурток політичної економії капіталізму провів лише одне засідання, та й студентів у цьому гуртку працює зовсім мало. Це, очевидно, слід пояснити тим, що рада НСТ недостатньо попрацювала над залученням студентів до роботи в деяких гуртках.

Студенти факультету чекають, що рукописний науковий бюлетень виходитиме більш регулярно, гостріше критикуватиме недоліки в роботі окремих студентів і гуртків.

**Г. АНТОШЕНКО,
голова Ради НСТ історичного
факультету.**

Поговоримо

про людину

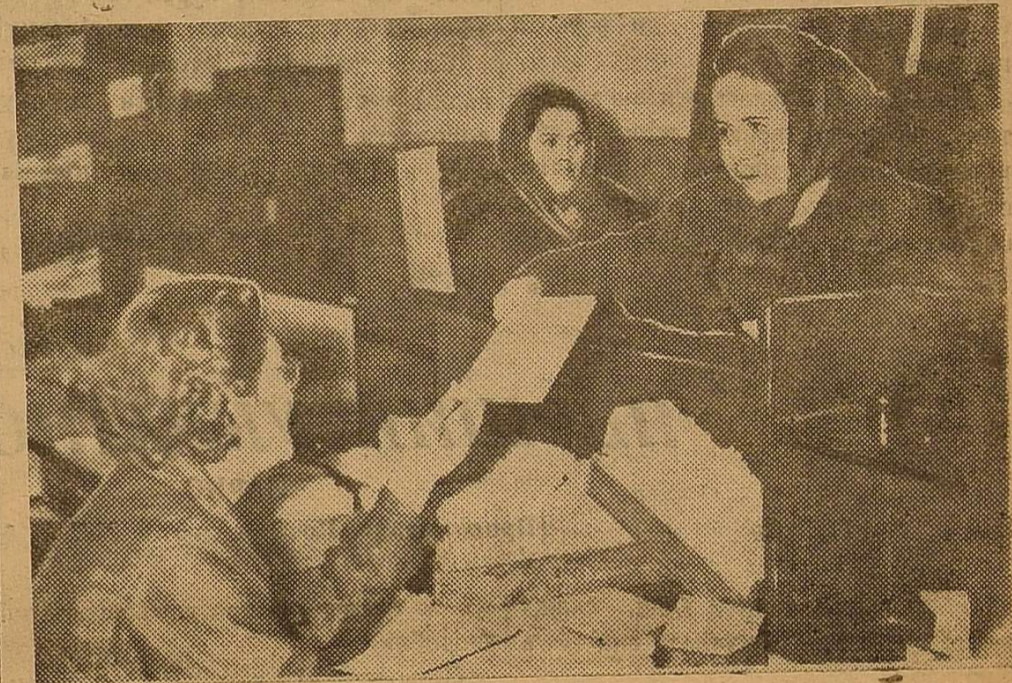
Звичайно, прочитавши цю статтю, та, про кого піде мова нижче, буде абсолютно впевнена, що це її вороги і задрісники ополчились проти неї. Чи так це?

Нехай судять читачі. Нехай скажуть колишні подруги і однокурсники, які знають її ближче. Вносимо цю статтю на їхній розсуд.

Ще з першого курсу Лена Лоренцова своєю скромністю, відмінним навчанням, активною участю у громадському житті факультету завоювала серед своїх однокурсників загальну симпатію і повагу. Так пройшов перший курс, другий, розпочався третій. І ось деякі її подруги стали помічати, що з людиною щось сталося, що вона починає змінюватись на очах.

В березні місяці студенти Дудникова і Адамовська (I курс), Белова (II курс) пропустили по 10 годин, Гульпа (I курс) — 48 годин, Коломійцева (II курс) — 12 годин, Кудринська (III курс) — 22 години, Шестовська (III курс) — 14 годин. Комсомольська організація не вживає рішучих заходів до прогульників, а потрібно.

Р. ЗАК.

Багато відвідувачів завжди в студентській бібліотеці нашого університету. В її багатих фондах можна підібрати необхідну для опрацювання літературу до дипломної, курсової роботи, для свого наукового дослідження. Працівники бібліотеки завжди уважні до потреб читачів і охоче їм допомагають.

А розпочалося це, як звичайно, з малого.

Спочатку Лена почала наполегливо оволодівати складним мистецтвом інституту косметики. Частіше стали змінюватись наряди, серед яких траплялися й такі, що не завжди відповідали доброму смаку. Дівчина, яка раніше відвідувала танці раз на рік, тепер стала їх обов'язковою учасницею. А на танцях (найчастіше в жіночому гуртожитку) на дівчину в підкреслено обтягнутій сукні почали скопа поглядати інші студентки, про щось перешіптувались між собою; хлопці ж трохи двозначно посміхалися. Але Леночка нічого не помічала — вона захоплювалась своїм успіхом.

Потім коло університету здалося їй занадто вузьким, її почали бачити з якимось високим стиліагою, потім з двома молодцями підозрілої зовнішності, з яких одного вона рекомендувала як свого «молодого чоловіка». До старих знайомих почали добавлятися нові...

А курс, а комсомольська організація? Вони поки що дримали. І навіщо марно бити тривогу? Адже зимову сесію Лена склала на «відмінно». Щоправда, інколи трапляються пропуски лекцій, але з ким це не буває.

А те, що вона краситься, з ким зустрічається і як поводить себе з хлопцями — так це її особиста справа.

Прошло непомітним від комсомольських очей і те, що спочатку одна її подруга — Тома Пазій, за нею друга — Лора Матвєєва, і третя, і четверта поступово відмовилися дружити з нею. Говорили, що вона стала егоїсткою, занадто зарозумілою, що вона дружбу розуміє так: все їй і нічого від неї. Але поговорили і забули.

Якось вона пішла з однієї пари, невідомо куди. Вкладач не помітив, а друзі не видали. Ще б пак, староста — своя людина! Потім вона пішла з лекцій, нічого не сказавши навіть подругам. Це вже різко кинулося у вічі. Десятого березня зібрала комсомольське бюро і запитали:

— Чому пішла? Куди? Навіщо?

Вона відповіла:

— Було жіноче свято, і мені докоричли зробити покупки.

Тоді піднявся Слава Сторчило:

— Навіщо ж ти обманюєш бюро? Чому не хочеш визнати свою вину чесно?

— Ну, й побачення було, що ж такого!..

(Закінчення на стор. 3).

ПОГОВОРимо ПРО ЛЮДИНУ

(Закінчення)

— А ти знаєш цих людей?
Тоді Лена, зло блиснувши очима, вибухнула бурхливою тирадою!

— Це моя особиста справа, і не суньте свого носа, куди не потрібно!
Така відповідь обурила всіх. Один за одним вставали студенти і говорили те, що давно вже накопало: і що Лоренцова ставить себе вище групи, і що вона зневажає друзів, зовсім відмовилась від громадської роботи і т. д., і т. п.

Засідання бюро пройшло бурхливо. Комсомольці також різко критикували студентку Данилову і Малееву за пропуски лекцій. Постановили Малеевій і Даниловій оголосити догану, а Лоренцову позбавити на місяць стипендії, на що вона лише хмикнула:

— Ну і знімайте. Подумаєш!

Тут треба ще додати, що активна завжди Шеховцова, а також комуністи Лисенко і Бабанський виявили в цьому питанні дивний нейтралітет. Очевидно, також не хотіли псувати відносин.

Ми всі добре знаємо неписану істину, що якщо людина живе в суспільстві, то вона повинна підкорятися законам суспільства. Усвідомлює це Лоренцова чи ні? А не завадило

б, щоб це дійшло до її свідомості, а також до свідомості тих, хто з наміром чи без наміру зробив їй погану послугу. Справа в тому, що коли її хотіли покритикувати в газеті «Історик» за невиконання комсомольських доручень, то один з членів редакції пішов проти своєї партійної совісті і не допустив появи статті в газеті. Він гадав, мабуть, що рятує Лену від поганої репутації.

Читач вправі запитати: невже Лена Лоренцова зайшла вже так далеко? Ні. Вона ще не стоїть вечорами серед нафарбованих «чувих» в оточенні нахабнуватих молодих людей. Але вона вже стає на цей шлях. На той шлях, де легко поскоковзнутись і хороши, здібній людині, яка могла б принести користь суспільству, якби її вчасно підтримали.

Невже ж комсомольська і партійна організації III курсу історичного факультету вважатимуть свою совість чистою, якщо студентку, якою пишалися на першому курсі, доведеться виключити з університету на п'ятому?

Слово за вами, історики. Справа вашої честі — підтримати людину, допомогти їй стати на ноги, повернутися в дружню сім'ю комсомольців.

І. ЖЕЛЕЗНЯК.

Борис ДЕРЕВ'ЯНКО

ПЕРШИЙ УКРАЇНСЬКИЙ

НАРИС

(Продовження. Початок див. в №№ 3, 4, 5, 6)

Не вдаючись в подробиці, скажу лише: і Зоя разом з усіма сиділа в кіно.

З нетерпінням і жахом чекали ми заліку з німецької мови. З нетерпінням тому, що «коли не помирать, то помирать, так краще вже швидше», а з жахом через те, що уроки німецької мови в школі були для більшості з нас годинами відпочинку. Вчили нас погано, а ми самі майже не виявляли прагнення «засмічувати голову якоюсь німмовою».

Вимоги, що нам поставили в університеті, в першу мить нас приголомшили. Задавали нам багато і відповідей вимагали високоякісних. З горем-бідом, потроху виникали ми в премудрості німецької мови. Галина Дідорчук, Ігор Жуковський очолювали колону початкуючих лінгвістів, решта досить тісним гуртом йшла за ними. Однак чотири товариші не встигли до 25 грудня подолати важку доріжку з написом на фініші: «Залік».

Багато несподіванок було на заліку з історії КПРС: майже чверть вимушена була зустрічатися з викладачем двічі. А виною всьому були

КОНСПЕКТИ

Варто було б дуже серйозно поговорити про конспекти. Останнім часом серед значної частини студентів спостерігається «конспектна хвороба».

— Конспекти...

— Конспекти...

— Конспекти... —

лунає на зборах, на активах, на засіданнях.

Комсомольські активісти з діловим виглядом проглядають конспекти студентів і часто-густо підводять коротке резюме:

— Мало.

— Треба поширтіти.

Звичайно, конспекти — дуже потрібна справа, але я дозволю собі

все ж виступити проти «конспектної хвороби».

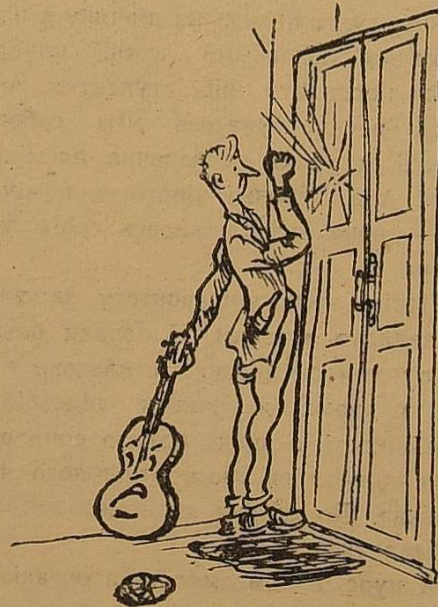
По-перше, про конспектування лекцій. Часто доводиться чути, як викладачі скаржаться:

— Студенти готуються лише по конспектах. Їхні відповіді — нецікаві, поверхові...

І даремно скаржаться. В решті-решт винні в цьому вони самі. Вони дають можливість записувати дослівно їх лекції, що дуже шкодить студентам. Шкодить тому, що створює у останніх ілюзію, нібито записаного досить для повної відповіді, і тому, що привчає їх писати, не замислюючись, чисто механічно, напіс-свідомо.

Конспекти лекцій — це короткий стислий виклад основних думок. Так веде свої конспекти Олена Голенишева.

— Що ви все намагаєтесь записувати? Ви зрозумійте спершу, повірте у те, що хочете записати, — часто говорить Микола Володимирович Павлюк.

По-друге, конспектування першоджерел. Річ необхідна, обов'язкова. Але навіщо ж переписувати статтю чи книгу? Ясний і короткий (в більшості тезисний) виклад матеріалу — ось що таке конспект статті.

Можливо, де в чому й помилишся при конспектуванні, але краще помилятися і вчитися на помилках, ніж писати акуратно конспекти й плакати:

— Мені ще стільки готувати!.. Три години конспектувала, а тепер треба ще читати, бо не знаю, що там записала...

Незабаром почалися у нас екзамени, а з ними тривоги, радощі, невдачі,

ВІДВІДИНИ ДЕКАНА

Керей і Федорчук...

Галина Дідорчук звела брови в одну лінію:

— Не склали дівчата екзамену.

— Кому?

— В'язовському.

— Чому?

— Не знали.

Інших думок немає. «Не знали».

Але двійка — це ярошай стипендія. Треба, щоб дівчата пересклали, щоб стипендія не втікла від них.

— Ходімо до декана! — вирішує Галина.

(Закінчення буде).

Шевченківські дні в Одесі

В Одесі, як і в багатьох містах нашої країни, стало традицією відзначати роковини великого українського Кобзаря Тараса Григоровича Шевченка.

На протязі ряду років вчені університету опрацьовують життєвий та творчий шлях поета-революціонера, студіюють його спадщину. Ще до війни університетом був підготовлений і опублікований перший шевченківський збірник.

До цьогогорічних шевченківських днів члени кафедри української літератури Г. А. В'язовський, К. Ю. Данилко, І. М. Дузь, А. В. Недзвідський та В. З. Несторенко завершили свою кількарічну працю над науковою біографією Шевченка. Незабаром масовий читач одержить книгу про життя і діяльність Т. Г. Шевченка.

Стало вже традицією, що науковці м. Одеси беруть участь у щорічних шевченківських конференціях в місті Києві. Так, в цьому році від одеської наукової громадськості на конференції з доповідями і повідомленнями виступили кандидат філологічних наук, доцент А. В. Недзвідський, аспірант П. Ф. Фоля та інші.

Багато праці, сил і любові до Кобзаря вклав колектив Одеського Державного Академічного театру опери і балету, готуючи оперу М. Аркаса «Катерина».

9 березня колектив університету відвідав цю ювелійну виставу. Перед виставою з словом про великого поета виступив доцент університету П. Т. Маркушевський.

В шевченківські дні відбулися лекції та доповіді на підприємствах, в учбових закладах та установах м. Одеси та області. В Будинку вчених А. В. Недзвідський зробив огляд нових книг про Т. Г. Шевченка, а в

Одеському відділі спілки письменників України він же прочитав доповідь: «Місто в поезії Шевченка».

В міському лекторії Товариства по поширенню політичних та наукових знань 9 березня з лекцією про творчий шлях Т. Г. Шевченка виступив кандидат філологічних наук, доцент Г. А. В'язовський.

Доценти, М. В. ПАВЛЮК,

П. Т. МАРКУШЕВСЬКИЙ.

АРТИСТИ В ГОСТЯХ У СТУДЕНТІВ

Студенти-філологи 9 березня відвідали Одеський Академічний театр опери і балету, де слухали оперу Аркаса «Катерина» (за поемою Т. Г. Шевченка). А наступного вечора в гості до філологів завітали артисти театру — учасники спектаклю «Катерина». Вони прийшли, щоб розповісти про свою роботу над оперою, щоб послухати зауваження викладачів і студентів.

Доцент П. Т. Маркушевський розповів про життєвий шлях композитора-самоучки Аркаса, висловив свої зауваження щодо постановки опери. Режисер-постановник «Катерини» Дикий цікаво розповів про роботу над спектаклем, про труднощі, які зустрічалися при цьому.

— Аркас, — сказав він, — знизив соціальне звучання поеми Шевченка.

Тому акторській групі багато довелось попрацювати, щоб підняти оперу на належну висоту.

Всі виступаючі відзначали талановите виконання Р. М. Сергієнко ролі Катерини, М. П. Савченком ролі батька.

Михайло Петрович Савченко сказав у своєму виступі:

— Я за союз артистів і студентів. Останнім часом актори якось відірвалися від глядача. А цей союз так потрібний. Глядачі будуть знати про творчу роботу артистів, а артисти будуть чути живі відгуки про свої спектаклі. Хай живе союз артистів і студентів!

Сподіваємось, що ця зустріч покладе початок міцній дружбі студентів і артистів.

Г. ШЕНДРИК.

Невирішені завдання

Наближається час проведення університетської олімпіади художньої самодіяльності. На факультетах, на курсах помітно певне пожвавлення в культмасовій роботі. Патріоти факультетів стоять перед загрозою зменшити кількість очків для факультету, якщо вони не візьмуть діяльної участі в університетських самодіяльних гуртках.

Перед нами ряд важливих невирішаних завдань. Що зробити для того, щоб на хор з'явилась кожного разу потрібна кількість людей? Щоб не зривались репетиції естрадного колективу? Щоб створити нормальні умови для занять вокально-хорової студії? Щоб адміністрація, партбюро допомогли, нарешті, розв'язати питання про встановлення роляю в спеціальному приміщенні, яке вже відведено для вокально-хорової студії, бо чи є ж користь від того роляю, що стоїть в червоному кутку гуртожитку по вул. Пастера, і тільки іноді своїми звуками порушує спокій наших викладачів та аспірантів — мешканців гуртожитку.

Прикро, коли у відповідь на справедливі вимоги активістів художньої самодіяльності нам заявляють, що університет не філармонія.

Нам важко створити хороший естрадний оркестр. Простіше взяти 5—6 університетських музикантів, решту 20 набрати в місті і слухати джазову музику в прекрасному виконанні. Але ж скільки на це піде коштів? А свого оркестру так і не буде. Так створимо ж свій, власний. Хай він буде спочатку не такий вже хороший,

згодом гратиме краще. Але ж це буде наш!!! Справа лише в бажанні. Хочеться кинути докір нашим шановним викладачам, які чомусь уникають участі в художній самодіяльності. Чому студенти політехнічного інституту разом з викладачами змогли створити хороший естрадний колектив? А у нас викладачі стоять осторонь. І це в той час, коли з метою зближення студентського і професорсько-викладацького колективів у нас створено єдиний профком.

Погано те, що учасники художньої самодіяльності ніяк не заохочуються. Навіть одержати квиток на університетський вечір — це ціла проблема.

Ще про хор. Не секрет, що він існує за рахунок філологів, але й їх могло б бути більше. А фізमत? Такий великий факультет, а хор відвідують чоловік 15, та й то через раз. А з біологів немає жодного, хоч значна частина їх живе в гуртожитку поруч з головним корпусом. Взагалі треба поставити питання таким чином, щоб принцип добровільності не виключав організованості. Якщо ти в який гурток записався, то будь дисциплінованим!

Великим недоліком є те, що хор відвідують переважно студенти III—V курсів. Першокурсників майже немає. А саме перші курси повинні становити основу, бо IV—V курси скоро з університету підуть, і хор знову не буде.

В. ЛОСКУТНИКОВА.

«Сторінки з життя майбутнього хіміка Всеволода Гаркуші-Божко (IV курс)»

Коментарі, як кажуть, зайві.

Рис. В. Мазуренка

Якщо тобі комсомолец ім'я — ім'я кріпи ділами своїми

Назустріч 40-річчю ВЛКСМ

МИ ЗОБОВ'ЯЗУЄМОСЬ

Більше двохсот активістів прийшли на збори комсомольського активу, щоб почути слово поради, поговорити про те, що не вдається одному, а вдалось, можливо, іншому.

Доповідь секретаря комітету В. Кучеренка називається: «Про деякі питання комсомольської роботи». Він доповідає активістам про те, що вже зроблено на виконання рішень комсомольської конференції: цікаві політгодини в багатьох групах філфаку, фізмату, зустрічі з радянськими воїнами, учасниками Великої Вітчизняної війни. Але перед нами ще багато важливих завдань.

Комсомольці університету, — говорить В. Кучеренко, — повинні внести свій вклад в будівництво Палацу молоді, — кожен комсомолец зобов'язаний і працювати на будівництві і на інших роботах 30 го-

дин. 80 000 людинодин фізичної праці будуть одним з подарунків нашої організації до 40-річчя Ленінського комсомолу.

Жваве обговорення викликало питання про розподіл призначень, яке хвилює всіх випускників. О. Тігай, Д. Фурман, В. Ткаченко говорили про необхідність хоча б невеликої кількості виробничих призначень поряд з призначеннями на педагогічну роботу. Секретар партбюро університету М. К. Симоненко підтримав ці вимоги дипломантів. У своєму виступі він підтримав також ініціативу активістів про створення комсомольської каси.

Увечері працювали секції. Комсомольський актив прийняв на себе високі соціалістичні зобов'язання. Текст зобов'язань друкуємо нижче.

а) агітаційну роботу з виборцями;

б) організувати концерти для виборців в період підготовки і проведення виборів.

5. Привести у зразковий порядок гуртожиток і проводити там систематично політико-виховну роботу.

6. Підготувати 100 лекторів для читання лекцій на громадсько-політичні, комсомольсько-молодіжні, науково-популярні та атеїстичні теми. Читання лекцій організувати по комсомольських путівках в підшефних школах і на заводах, а в час літніх канікул — в колгоспах і МТС.

7. В квітні місяці провести міжфакультетську олімпіаду, присвячену 14-м роковинам з дня визволення м. Одеси від німецько-фашистських загарбників, і заключний концерт переможців олімпіади, присвячений 40-річчю ВЛКСМ.

8. До 1 травня 1958 р. провести університетську спартакіаду, присвячену 40-річчю ВЛКСМ.

9. Організувати допомогу в навчанні робітникам судноремонтного

заводу, які навчаються у школах робітничої молоді, технікумах і вузах на заочних відділах.

10. Організувати зустрічі студентів ОДУ з молодими робітниками судноремонтного заводу.

11. Широко розгорнути культурно-виховну роботу в підшефних школах по підготовці до зустрічі 40-річчя ВЛКСМ.

Історичний факультет — школа № 105.

Філологічний факультет — школа-інтернат № 1.

Географічний факультет — школа № 37.

Хімічний факультет — школа № 45.

Фізико-математичний факультет — школа № 36.

12. Студентському клубові провести 2 університетських вечори, присвячених 40-річчю ВЛКСМ.

13. Залучити всіх комсомольців у ряди ДТСААФ.

14. Написати історію комсомольської організації Одеського державного університету.

15. В жовтні 1958 р. провести науково-теоретичну студентську конференцію, присвячену славній історії Ленінського комсомолу.

16. Організувати змагання по виконанню прийнятих зобов'язань між курсами і факультетами.

17. Організувати читання лекцій на факультетах, в підшефних школах і на підшефному заводі на комсомольські теми.

18. Комсомольська організація СДУ приймає виклик на змагання від комсомольської організації Одеського політехнічного інституту.

Збори комсомольського активу університету висловлюють впевненість в тому, що комсомольці університету під керівництвом партійної організації з честю виконають взяті на себе зобов'язання.

ПРО МОРАЛЬ, ЕТИКУ ТА ЕСТЕТИКУ

«Людина! Наче сонце народжується в грудях моїх, і в яскравому світлі, нами неосянна, як світ, повільно проступає вперед і вище прекрасна Людина. Величаво, горда, вільна, вона мужньо дивиться в очі правді і говорить сумнівам своїм: «Непримиренний ворог ганебної убогості людських бажань, хочу, щоб кожний з людей був Людиною».

Цими словами великого гуманіста Максима Горького відкрились комсомольські збори студентів хімічного факультету. Тема зборів: «Мораль, етика та естетика». Тема велика і потрібна, адже моральні норми і правила охоплюють поведінку особи по відношенню до суспільства і поведінку людей по відношенню один до одного. Моральні якості людини і формуються і пізнаються в труді. «Наш труд — це наше навчання, — говорить заступник секретаря комсомольського бюро Лариса Ступиченко і наводить приклади кращих груп і комсомольців-відмінників (група фізхіміків IV курсу, студенти П'якова, Дегтярьова, Ратушна, Полодян і інші).

Життя — не ті дні, які пройшли, а ті, що запам'ятались. А які дні запам'ятались Осипенку, Колеснику, Клименчуку, Снігоцькому? Чи не ті, коли вони «валили» сесії, а потім перекладали їх по декілька разів?

Ми багато говоримо про патріотизм, читаємо багато книг про люте-патріотів, та часто забуваємо про те, що любов до Батьківщини починається з малого: з любові до школи, міста, факультету. А у нас є люди, яким байдужа честь факультету, честь своєї комсомольської організації, курсу, групи. У нас є люди, які нічого не дали факультетові за час навчання.

Чому Алла Челкунян, не зважаючи на вимоги групи, на протязі всього минулого семестру не відвідувала хор? Та хіба вона одна? А студентки IV курсу? Що, немає часу? Але ж може Рая Потеряйко відвідувати секцію акробатики і репетиторського оркестру? Може Белла Шостак працювати в редколегії газети «Советский химик» і брати участь в роботі танцювального і хорового гуртків? Вчать вони теж дуже добре. У нас є багато студентів, які ус-

пішно сполучають навчання з спортивною роботою (Баклан, Вінарова, Кисіль та інші).

Так чим же пояснити байдужість деяких комсомольців до життя факультету? Може залишилось ще в нашому житті гниле коріння висміяної Маяковським обивательщини мошк, які чекають, поки їх нагодують?

Велике місце в доповіді займало питання про культуру у всіх її проявах, про ввічливість, естетику людських душ. Були висміяні ті пошлі слівця, які дуже часто можна почути із уст наших студентів, наприклад студентки V курсу Середи. Своєю поведінкою і виглядом вона ганьбить наш факультет і комсомольську організацію. Ось одержить Середи диплом, документ про вищу освіту. Та чи буде вона культурною людиною? Навряд.

Естетика — розуміння прекрасного. Але важко говорити про розуміння прекрасного людям, які ніколи не відвідують ні оперного театру, ні філармонії. Був же випадок на нашому факультеті, коли студентка IV курсу Лозанова сказала, що немислимо, на її думку, губити субот-

ний вечір на зал філармонії. І правда, є ж танці в гідротехнічному інституті, в інституті інженерів морського флоту і багатьох ще де. І скрізь треба побувати.

Доповідачем і виступаючими були підняті також питання про честь і гідність, про повагу до людей.

З цікавістю був вислуханий виступ студентки II курсу Сухорукової про значення традиції в житті факультету, виступ студентки IV курсу Приз про велику користь і велике значення дружби з молоддю судноремонтного заводу, над гуртожитком якого ми взяли шефство.

Збори пройшли добре. І ми сподіваємося, що рішення наших зборів про організацію циклу лекцій з історії музики і живопису, лекцій по найновіших проблемах хімії, про традиційні зустрічі першокурсників і проводи п'ятикурсників, про зустрічі з випускниками хімфаку не залишаться тільки на папері.

Л. МІТІНА,
член комсомольського бюро хімічного факультету.

Чому так часто змінюються «портфелі» в комсомольському бюро філологічного факультету? В бюро це пояснюють «об'єктивними» причинами. Мовляв, товариш не може справитись з дорученою справою, ось і доручаємо йому іншу ділянку роботи. Та пізніше виявляється, що і там товариш не справляється із своїм дорученням.

Колишній секретар бюро С. Попович з перших днів її обрання пустила роботу на самоплив. Члени бюро і комсомольці не відчували керівництва з боку секретаря. І тут виявилась перша помилка, яку допустили комсомольці, обравши Попович секретарем: мовляв, до університету працювала секретарем райкому, а з факультетом тим паче справляється. Счевидно, не по колишніх посадах треба оцінювати людину, а по її сьогоднішніх організаторських здібностях, а їх ще не бачили комсомольці факультету у тільки що прийнятій до університету першокурсниці. Здається нам, що хорошою і вірною є така постановка питання: обирати в бюро студентів, уже перевірених на ділі (з других та вищих курсів).

Друга помилка комсомольського бюро в тому, що, бачачи неспроможність Попович керувати організацією, воно ще щось вичікувало, аж поки не втрутилось в цю справу партійне бюро факультету.

На нашу думку, невірним є й останнє рішення комсомольського бюро, яке доручило вести шефський сектор трьом особам і лише одному членові бюро — культурно-масовий сектор, тоді як в першому справі йдуть добре, а з другим не все гаразд і він не під силу одній людині.

Не люблять товариші з бюро критики. Досить комусь з них зробити іншому зауваження, як починаються сварки.

Питання, які бюро виносить на обговорення, не завжди добре підго-

товлені. Розбиралося, наприклад, питання про стан написання курсових робіт на III курсі. Хтось із третьокурсників сказав на засіданні бюро, що про це не варто говорити, і ніхто з членів бюро не знав, як відповісти такому «горе-активісту».

Найголовніший недолік бюро той, що за весь навчальний рік не було жодних комсомольських зборів, крім звітно-виборних. Чи не є це грубим порушенням статуту ВЛКСМ, товариші із бюро? Комсомольці факультету не знають ні секретаря, ні членів бюро. І очевидно не знатимуть при такій роботі.

Комсомольське бюро боїться зборів і тому все хоче винести на своїх плечах. Але ж без колективного дозвілу роботи не налагодити. Членам бюро треба вчитися працювати з колективом, прислухатися до його голосу. Вчитися тим, хто працює і хоче працювати (Лейдерман, Майданюк, Тютюник), а декому не варто й займати даремно місце в бюро.

Ми зупинились саме на недоліках, хоч в роботі бюро є й хороші сторони. Але треба в першу чергу виправити недоліки, треба серйозніше підбирати кадри для комсомольської роботи і, найголовніше, радитися більше з усіма комсомольцями.

В. ЛЕВЕНЕЦЬ,
студент V курсу філологічного факультету.

ЦЕ НЕПОДОБСТВО!

Загляньмо в наші аудиторії після закінчення робочого дня. В них брудно, на підлозі клоччя паперу, на столах крихти хліба, шкільки від ковбаси й сиру і т. д. Брудними лишають після себе аудиторії студенти I російського (комсорг Шевченко, профорг Фурдуй), I українського (комсорг Вечорко, профорг Михайлова), III українського (комсорги Сай, Зданович, профорги Шаболтій, Гавриш).

Член КСМ бюро філфаку Г. Майданюк запевняє, що заходи будуть вжиті, а тим часом разом з I. Тютюником (член бюро факультету) відмовляється назвати прізвища злісних порушників порядку. А побутсектори комсомольського та профспілкового бюро факультету П. Кайдаш, Т. Рябконов та О. Гвоздецька зовсім викреслили з свого плану роботи цей пункт.

Не секрет, що подібні явища мають місце не тільки на філологічному, а й на інших факультетах.

Та хіба ми діти, яким потрібна чистота?

Не поважати працю техробітниць, не поважати, врешті, самих себе — адже це свинство!

Л. ВАЛЕНТИНОВА.

Слідами наших виступів.

«ХТО ТАКА ЛЕНА КУДАС?»

Під таким заголовком в нашій газеті № 2 від 23 січня 1958 р. була надрукована стаття Н. Бучко та В. Левенця. Комітет комсомолу університету розглянув особисту справу студентки V курсу філологічного факультету Л. Кудас і виніс рішення — виключити її з комсомолу. Справа Л. Кудас передана в райком комсомолу.

В КАРПАТАХ

Коли група геологів повернулася з 4-місячної практики з Чукотки, все частішими стали розмови про те, що непогано було б поїхати куди-небудь. Вирішили зробити похід по Карпатах на лижах. Вивісили об'язу. Розрахунок був простим: фінансувати нас навряд чи будуть, горні ботинки, спальні мішки, ліжі треба діставати самостійно, групу зберемо невеличку.

Та все вийшло навпаки: по-перше, на організаційні збори з'явилося до 20 чоловік, по-друге, профком і спор-

... Групи розійшлися в різні сторони, з різноманітними завданнями.

Ось поволі йде одна група. В неї мета проста, але дуже цікава — піднятися на плече вершини Петрос, потренуватись на його схилах у спусках та поворотах, а потім по легкому некрутому серпантині спуститися вниз до табору.

А ось інша група. Ці туристи мало схожі на лижників. У більшості на плечах ліжі, за спинами роздуті, і, як видно, дуже важкі рюкзаки. Але попереду чудова мета — виро-

твний клуб активно підтримали нас. Біля 80% бажаючих їхати в Карпати були дівчата. Це особливо йшло в розріз з нашими планами. Та й кількість учасників вимагала певної організації. Насамперед, необхідні були досвідчені туристські керівники або в крайньому випадку досвідчені туристи, що знають гори взимку. Для цього вирішили запросити туристів з інших вузів, а також погодитися з формою горно-лижного збору, тобто установити в горах базу і з неї здійснювати радіальні походи і підняття. Вибір випав на залушений будинок, розміщений в мальовничій ущелині притоки Чорної Тиси, — р. Лазещини, біля підніжжя найвищої вершини радянських Карпат — Гаверли.

Ми взяли з собою до 400 кг. продуктів і спорядження на 23 чоловіки. Пересадку в м. Колмні використали для лижних тренувань, оскільки лижна підготовка багатьох з нас обмежувалась знайомством з лижами по картинках або вітринах спортивних магазинів.

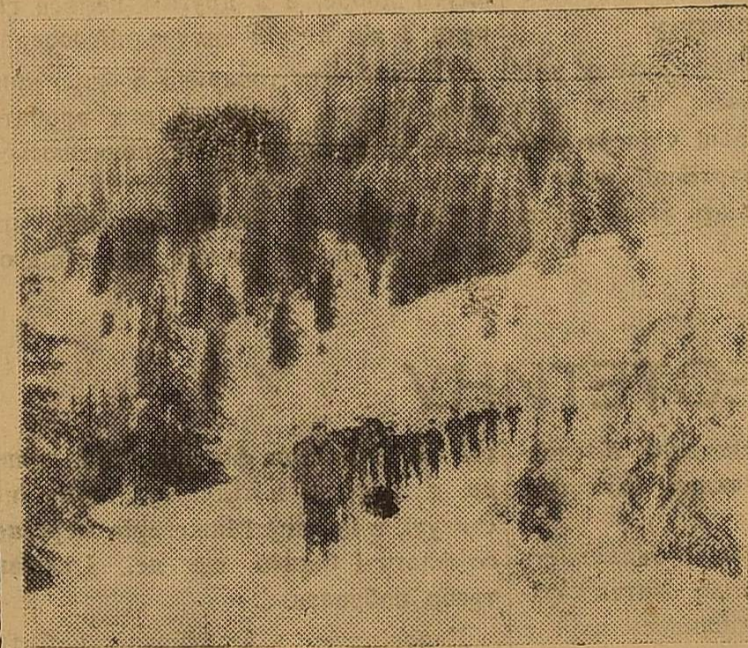
Ранком наступного дня вийшли в свій перший похід до бази. Іти в гору з 20-кілограмовим рюкзаком нелегко, але навіть найнедосвідченіші лижники бадьорилися. Правда, пройшовши перші кілометри, ввесь час задавали обов'язкове в таких випадках питання: «А що, половину вже пройшли?».

Будинок, де ми мали прожити 10 днів, розміщений в лісі, на схилі, густо порослому ялинами. Років 20 назад тут жив якийсь поміщик. Тепер будинок пустий. Влітку тут живуть лісоруби, взимку — зупиняються туристи, які, до речі, невдячно руйнують його, залишаючи на стінах різні написи. Є й така: «Одеса. Держуніверситет. Хімфак». В одній з кімнат цього будинку ми і розмістилися. Побудували піч, яка через свою оригінальну конструкцію, сильно димила. «Засклили» вікна клеюною та рентгенівськими знімками, підлогу застелили хвоею. Кімната стала теплою і затишною.

В. ОГОНОЧЕНКО.

стаючи з зеленочорного лісу, розсікаючи його і вриваючись в небо, перед очима лижників височіть гострий гребінь Гаверли. Дві тисячі п'ятдесят вісім метрів. З вершини вони побачать неоглядну даль Карпат, побачать навіть ті гори, які лежать за кордоном. Кожний з туристів стане не просто туристом, а підкорювачем гірських вершин.

В густому лісі без дороги і певної мети блукає ще одна група лижни-

ків. Вони милуються природою, шукають сюжетів для фотозйомок.

Темніє. В нашій кімнаті тепло, затишно. Горять свічки, в печі потріскують дрова. Збираються туристи. Вечеря. Одна за одною змінюються мелодії пісень. Пісні інколи перериваються розповідями «бувалих» туристів про різноманітні пригоди, що траплялися з ними. На хвилину шум стихає — зачитується розпорядок дня на завтра, виділяються чергові. Пізно увечері гаснуть свічки.

Непомітно промайнули 11 днів.

Поверталися ми через м. Львів. Тут познайомилися з визначними місцями старовинного міста, побували в музеях, в університеті.

Минув ще день томливого чекання. Буря не відухає, вальть сніг, немає ніякої видимості. Пориви вітру трусять «консервну банку».

«Консервною банкою» ми назвали циліндричної форми, оцинковане зовні приміщення, влаштоване біля підніжжя Ельбруса на висоті щось в 4000 м. Зовнішнім виглядом воно нагадує бак для збереження нафти. Жила «кімната», площею біля 10 м², має три яруси полок для лежання і пічку для опалення. Температура — 0°C, на рівні першої полки — -18°, на рівні другої — -35° і на рівні третьої полки — -45°. Зрозуміло, що спати на верхніх полках при такій температурі майже неможливо. Тому шовечора відбувається «боротьба» за «помірний пояс».

В «консервній банці» живе 20 альпіністів — 18 чоловіків (студенти різних вузів Одеси) і 2 жінки. Ми тут для того, щоб здійснити сходження на найвищу вершину Кавказу Ельбрус.

Минуло 6 днів. Продукти закінчуються. Гнітить бездіяльність. Робота полягає лише в тому, щоб заготувати для кухні і опалення «консервної банки» дрова і нагодувати тричі на день 20 «дармоїдів».

І ось на 9-ий день вітер відух відразу до помірному, припинився снігопад, значно потеплішало. Правда, ще мете поземок і видимість погана, але зірки і місяць вже починають проглядати через завису туману.

До півночі туман опускається нижче і крізь нього проглядає двоглава вершина «сивого» Ельбруса, Ельбрус перед нами, здається поруч, освітлений світлом шерохатого місяця, а навкруги відкидають фантастичні тіні химерні гребені гір.

Вихід дозволено. По сніговому полю ледь помітно рухається невелика група, а поруч пересуваються довгі тіні. Зовсім, як в казці.

Попереду великі льодові поля. Надаємо «кошки» і продовжуємо шлях уже на «кошках» — без них по льодовищу не пройти. На групі скал — «Приют Пастухова» — відпочиваємо. Тут нас зустрічає сонце. Воно викочується великим розпеченим диском з-за далеких гір і лише потім бризкає своїм золотим промінням. День видався на диво чудовим. Вітер затих зовсім, яскраве сонце спить очі.

З льодової бази ми вийшли о 2-ій годині і до 10-ти годин підходимо під купол східної вершини. Тут, на висоті 5000 м, раптом всіх зморює сон (одна з ознак «гірської хвороби»). Очі злипаються, дуже хочеть-

До уваги товаришів,
що бажають займатися альпінізмом!

При спортивному клубі ОДУ розпочав працювати семінар по підготовці альпіністів.

Заняття проводитимуться по вівторках і п'ятницях о 8 годині вечора в аудиторії № 76.

Записуватись у т. Єфіменко.

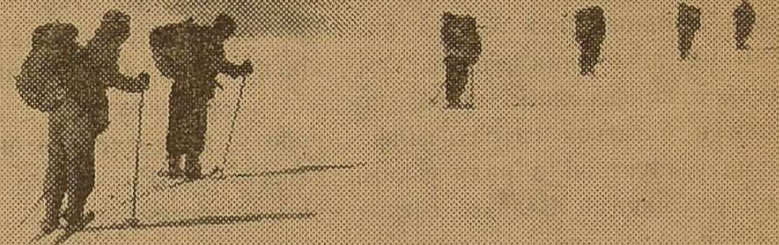
(Фізлабораторія, кімната № 46).

ся спати, спати просто на ходу. Але зупинитися, а тим більше спати, не можна, це загрожує обмороженням.

Ідемо далі. На сідловині, на висоті 5300 м, хатина. Відпочиваємо в ній півгодини, з'їдаємо по декілька

уважним не лише до себе, а й до товаришів. Залишивши наверху записку групи і декілька конфет, починаємо спуск вниз.

Ще година — і ми підходимо до своєї стоянки. Тут нас зустрічають

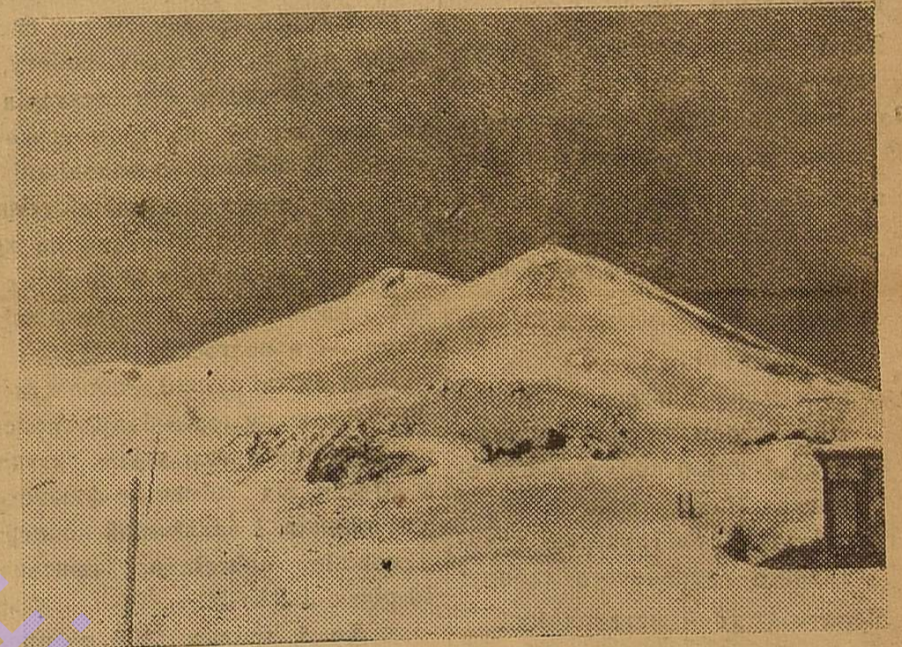
конфет і по порції шоколаду. Хліб і ковбаса замерзли.

Після півгодинного відпочинку виходимо на штурм вершини. Залишається перейти останні 300 м висоти. Нарешті досягаємо вищої точки вершини. День сонячний і ясний, з вершини видно Чорне і Каспійське

товариші і гаряче вітають з перемогою.

На вершину Ельбруса піднялися 14 чоловік. Своє сходження ми присвятили виборам до Верховної Ради СРСР.

Підняття на вершину Ельбруса в зимових умовах, здійснене групою

моря і вся центральна частина східного і західного Кавказу. Ми на вершині, але попереду ще спуск — роботи на 4 — 5 годин. Альпіністи вважають, що сходження закінчене лише після спуску в табір. Під час спуску потрібно бути обережним і

одеських альпіністів в період січня-лютого 1958 р., було четвертим сходженням за останні 18 років.

З. ЄФІМЕНКО, асистент
кафедри молекулярної
фізики.

СПОРТИВНІ НОВИНИ

НА ПЕРШІСТЬ ВУЗІВ МІСТА

Після перерви на зимові канікули нарешті були закінчені змагання вузів Одеси з шахів. Однакову кількість очок (по 61) набрали після всіх зустрічей команди інституту зв'язку та університету. Тому між ними була проведена додаткова гра. Якщо перша зустріч шахістів ОДУ та зв'язківців закінчилась вничью, то в другій грі наші шахісти грали дещо легковажно і програли з рахунком 7,5 : 4,5.

Таким чином, звання чемпіона вузів міста з шахів завоювала команда інституту зв'язку, на II місці — шахісти ОДУ, на III — політехнічного інституту.

На початку березня легкоатлетів провели свої перші весняні змагання. Чемпіонами вузів міста стали студентка II курсу фізмату О. Повага (100 м і 300 м), студентка II курсу геофаку Т. Терзі (500 м), студент IV курсу філфаку Б. Суворкін (спис). У штовханні ядра II місце зайняв С. Петліцин (істфак). Непогані результати показала першокурьниця геофаку З. Сальникова в бігу на 300 і 500 м. Але командний результат наших легкоатлетів невисокий — IV місце.

В. о. редактора В. В. ФАЩЕНКО.